

MICHAELA FIŠAROVÁ

KANÁLNÍČCI ZACHRAŇUJÍ SVĚT

mladá fronta

ILUSTROVALA
ANETA ŽABKOVÁ

Kanálnícci zachraňují svět

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Michaela Fišarová
Kanálnícci zachraňují svět – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

mladá fronta

KANÁLNÍČCI
ZACHRAŇUJÍ
SVĚT

MICHAELA FIŠAROVÁ

KANÁLNÍČCI ZACHRAŇUJÍ SVĚT

ILUSTROVALA
ANETA ŽABKOVÁ

mladá fronta

Až se vrátíte z tohoto parádního dobrodružství,
můžete na něj vyslat další odvážné čtenáře.
Stačí se vypravit na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací
použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy
odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané
peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi
podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

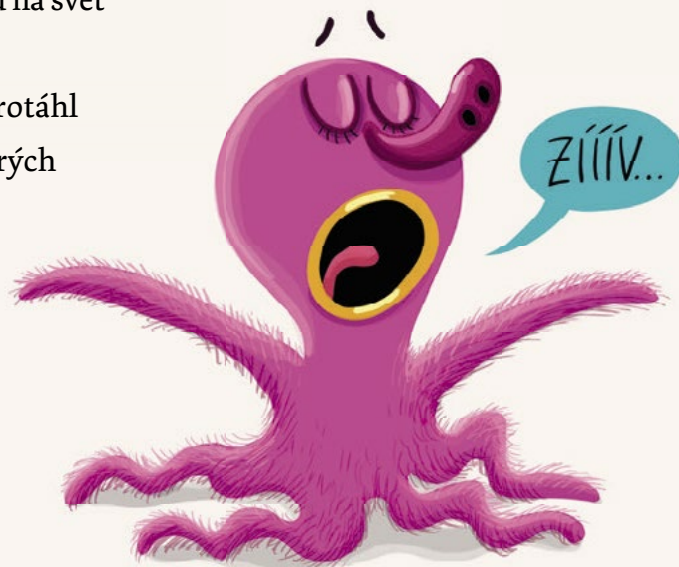

JAK SE V KANÁLE VŠECHNA STRAŠIDLA PROBOUZELA, ANEBO ULEHALA KE SPÁNKU

Začalo svítat.

V podzemí bylo živo. Spousta nočních strašidel – kanálníčků se začala navracet do kanálu, kde byl jejich domov, aby si tam přes den zdřímli. Jiní kanálníčci se zase probouzeli a chystali se nahoru na svět strašit.

Smrd'ouch zívnuł a pomalu protáhl všech svých šest chapadel, na kterých se mu začaly ježít chlupy. Maličko říhnul, což bylo součástí jeho strašení, a ucítil lahodný zápach, který mu unikl z úst. To mu připomnělo, jak našel předešlý den na sportovním hřišti

u sprchy již dlouho zapomenutý vlhký ručník, který zapáchal jako nic na světě, a on ho s chutí nasával svým obrovským frňákem, a naplnil si tak bříško.

Smrd'ouch totiž nepřijímal potravu ústy, jako my lidé, ale živil se nasáváním různých pachů.

(Pro něj vonících, pro nás smrdutých, to je jasné.)

„Hlad, strašný hlad,“ pronesl nahlas, když si jedním chapadlem promnul oči. Propéroval svých zbylých pět a odskákal pod kulatý otvor do kanálu. Poklop na něm byl hodně těžký, ale Smrd'ouch měl končetiny pěkně svalnaté.

„Čas opět se porozhlédnout po něčem lahodně páchnoucím a pořádně se nablábnout,“ řekl a podrbal se na hlavě.

Odsunul těžké víko a vyhoupl se pomocí svých chapadel na svět. Jaké bylo jeho překvapení, když po pouhých pár skocích narazil na zemi poblíž popelnic na rozsypané sušené žrádlo pro akvarijní rybky.

„To mám ale obrovskou radost!“ podrbal se opět na hlavě. „Žvanec bez práce,“ štěstím poskočil dvakrát do vzduchu.

A pak se sklonil až k zemi a nasával a nasával a nasával ten naprosto úžasný pach.
(Kdo si někdy čuchnul ke žrádлу pro akvarijní rybky, tak ví.)

A když se nasytil, pořádně řihnul směrem k procházejícím popelářům, kteří měli ranní směnu, a odskákal zpět do kanálu.

„Áááá,“ popeláři zakřičeli hrůzou, naskočili do svého vozu, okamžitě odjeli a naplněné popelnice zanechali na chodníku.

„Ssss,“ zasyčelo v podzemní chodbě klubko bílých hadů se světélkujícíma očima. Hadi se před malou chvílí probrali a chtěli se vyplazit nahoru na svět, aby tam během dne zalezli do všech neuklizených koutů a pořádně tam vystrašili všechny nepořádníky.

Můra Vysávka právě vlétla zpátky do kanálu skrz kanálovou mříž. Neměla sílu na to, aby odtahovala těžký kulatý poklop.

Nahore na světě vysávala celou noc svým dlouhým sosáčkem energii z oušek dětí, které už měly dávno spát, ale pořád hrály na počítači, na mobilu či na tabletu nějaké hry. Byla velmi tichá a nenápadná, tudíž kluci a holky její přítomnost ani nepocítili.

Byla teď tak plná síly na další dny, že si jen tak potichu pro sebe brblala: „Těch hrajících dětí je čím dál tím víc! Jsem tak nabitá energií, že dnes snad ani neusnu!“

(Že ale ve škole budou spávat všechny ty vysáté děti, tady snad ani nemusíme zmiňovat.)

Promnula si svůj dlouhý sosák, zatřepetala křídly, aby si je před spaním hezky načechrala, a v tichém a klidném koutě zavěšená u stropu zavřela své oči na stopkách.

Sliz Blemcavý, který se plazil po stěnách kanálu, se odnikud nevracel a nikam se nechystal. Byl totiž tak pomalý, že by mu trvalo celou věčnost, než by se dostal

nahoru na svět. Byl to kanálníček, který okolo sebe vypouštěl nehoráznou dávku slizu, na stěnách po sobě zanechával slizkou blemcavou čáru a nahoru na svět se podíval jen zřídkakdy.

Promnul si své tři oči, zívnuł a zaslíntal.

„Vyrušila jsi mě svým šustěním křídel ze spánku,“ houknul na visící Můru Vysávalku.

„Promiň, už budu tiše jako myška,“ usmála se. „Vlastně jako můra,“ opravila se.

„Jste vzhůru?“ zeptala se Noční Můra Sliza a Vysávalky, když přilétla do podzemí. „Já si dnes zdřímla do růžova,“ blaženě vzdychla. „Vlezla jsem do snu klukovi, co byl včera na pouti, a strašila jsem ho děsivým snem o tom, že sedí na kolotoči, který se pořád dokola otáčí a nelze ho zastavit,“ pochvalně mlaskla. „Vykřikl ze spaní tak hlasitě, že ho musela maminka vzbudit a několikrát pohladit.“

„Snad se mu z toho tvého strašení neudělalo špatně,“ zaslíntal Sliz Blemcavý.

„Špatně mu bylo už před tím, než šel do postele,“ upřesnila Noční Můra. „Přejedl se prý cukrovou vatou a sladkými pendreký.“

„Ach jo, jo, jo, snad se dobře vyspíte,“ houkla kolem procházející paní Bída. „Začíná svítat, půjdu za chvíli nahoru rozdávat,“ mrkla na svou kabelu a šourala se velice pomalu podzemím, kde společně s ostatními kanálníčky bydlela v jedné z vlhkých chodeb.

„Ó já, ó já, ó já, doufám, že to nahoře ráno zvládnu,“ bědovala. „Achich, achich,“ pronesla ještě a zmizela v přítmí chodby.

Zatímco někteří po rušné noci ulehali, ona se začala chystat na svou obvyklou ranní pochůzku.

JAK PANÍ BÍDA OTEVŘELA SVOU KABELU A HODILA Z NÍ OBROVSKOU DÁVKU SMŮLY NA ŠPATNĚ ZAPARKOVANÉ AUTO A TROCHU TOHO NEŠTĚSTÍ PŘIHODILA I NA ZEM

Paní Bída, která si neustále své neštěstí, smůlu a bídu nosí v hnědé látkové kabelce zavěšené přes rameno, se ráno vydala na cestu.

Přidržovala si své dlouhé černé šaty, aby si je při chůzi nepřišlápla, a při tom ze sebe vydávala naprosto neuvěřitelně kňouravé, skučivé, plačtivé a bědující zvuky proložené nekonečnými vzdechy a povzdechy.

Občas odplivla do své kabely trochu té bídy, smůly a naštěstí, jelikož toho všeho měla v sobě tolik, že to mohla rozdávat. A ona to skutečně rozdávala! Každé brzké ráno obcházela město, které tou dobou ještě spalo, a nadělovala.

„Uááá,“ rozléhalo se kanálem.

„Ach jo, to ne, to ne, to ne,“ neslo se dlouhými chodbami.

„Ó jé, ó jé, ó jé,“ protínalo plísni nasáklý vzduch.

Paní Bída bědovala nad vším, co se jí do cesty namanulo, a nešťastná byla naprosto ze všeho, co ji v životě potkalo.

A toho neštěstí, smůly, smutku a bídy měla tolik, že bylo nutno, aby se určité části zbavovala. A dělala to právě tím, že to ze sebe po malých částech do své kabely odplivávala.

Pokaždé, když byl předtím v noci úplněk, jako tomu bylo i dnes, se na svou pochůzku těšila nejvíc! Cítila při ní totiž takové zvláštní mrazení až někde v kostech. Byl to její sváteční den!

(Možná teď někdo, a to zcela správně, podotkne, že neštěstí se přece nedá rozdávat. Ale paní Bída to dokázala, neboť byla strašidlo. A to nejen tak obyčejné strašidlo! Ona byla přece kanálníček – strašidlo z podzemí!)

Paní Bída toho magického svátečního rána nejdřív mrštně vyhodila svou kabelu z kanálu, a přestože už ona sama byla nejméně stoletá, uvázala si dlouhou sukni kolem pasu a vyhoupla se hbitě za ní. Poté si upravila svůj oděv a vydala se pomalou kolíbavou chůzí ještě potměnou ulicí.

(Ano, správně! Proč pomalou kolíbavou chůzí? Přece se hbitě vyhoupla z kanálu, že? Ale i to byla součást jejího strašení. Ráda totiž s každým našlápnutým krokem bědovala. A vězte, to by se při rychlé chůzi špatně dělalo. No, schválně si to někdo zkuste! Bědovat, když se velmi pomalu šouráte, a pak naříkat, když jdete svižně a rychle. Tak už jistě chápete.)

Paní Bída u jednoho z domů zastavila a přísně se zadívala na auto zaparkované jedním kolem na chodníku.

„Ajajaj,“ zabědovala.

„Aaaaaa,“ zaskuhrala a hrábla svými dlouhými zelenými pařáty do hnědé látkové kabely. Z té vytáhla trochu smůly a maličko neobratně ji hodila na zaparkované auto.

(Tady je samozřejmě popsána smůla ve smyslu neštěstí, taková hustá lepkavá smůla z kůry stromu by se špatně házela, jelikož by se paní Bídě přilepila na pařáty, to dá rozum.)

„To je ale smůla,“ hekla paní Bída. „Taková smůla!“

Paní Bída samozřejmě nemohla vědět, že řidič, který auto jedním kolem na chodníku nešťastně zaparkoval, ho takto nechal schválně, neboť jinde při kraji silnice

nebylo volné místo. A kdyby hledal parkoviště v jiných ulicích a blocích, dozajista by přišel pozdě na sfouknutí svíček na dortu svého pětiletého chlapečka, který na něj čekal tak dlouho, až se mu klížila očička.

„To je ale smůla, taková smůla,“ hekla paní Bída, která rovněž nemohla tušit, že ten tatínek večer usnul se svým malým kloučkem v náručí tak unavený, že už nezvládl auto přeparkovat, jak měl původně v úmyslu.

Nicméně paní Bída dobře věděla, že až se řidič ke svému vozidlu vrátí a bude s ním chtít odjet, auto se z místa nepohne, protože bude mít na jednom ze svých kol upevněnou policejní botičku za špatné parkování.

„Taková smůla,“ otrásla se paní Bída a pro jistotu ještě jednou sáhla do své kabely a na přední sklo přihodila další várku.

Vždyť byl přece její sváteční den, tudíž byla dnes neobyčejně štedrá!

„A kolik peněz to bude stát,“ vysunula dopředu svou protáhlou zelenou bradu a prohrábla modrošedé vlasy.

„Achich ouvej, kolik tohle bude stát nejenom peněz, ale i času,“ zopakovala a pevně uzavřela svou kabelu, nadzvedla dlouhatánskou černou sukni a šedomodré vlasy, co jí splývaly až na chodník, a šouravým krokem se vydala zpět do kanálu.

Ještě předtím, než se vrátila domů, vyhodila ze své kabely trochu toho neštěstí na zem, aby někdo, kdo se tudy poběží schovat před večerním deštěm, po tom rozhozeném neštěstí uklouzl a pěkně se zmácel a zašpinil.

„Ó já, ó já, ó já,“ zakňourala.

„To je ale neštěstí, takové uklouznutí,“ hartusila, když se pomaloučku spouštěla kanálem zpátky dolů do podzemí.

„Taková smůla...“

JAK PANÍ BÍDA UKLOUZLA PO SLIZU OD SLIZA BLEMCAVÉHO A ZTRATILA SVOU KABELU PLNOU SMŮLY, BÍDY A NEŠTĚSTÍ

Úplněk už úplně vybledl a jeho světlo nahradily paprsky slunce.

Když se paní Bída toho rána dostala opět do kanálu, vydala se zpět dlouhou, vlhkou chodbou nasáklou plísni. Několikrát si odplivla do kabely trochu té smůly, vykulila své dvě černé oči, které měla až na svém čele, aby v kanále lépe viděla, popotáhla svým protáhlým zeleným nosem nudli, co už ji trošičku stékala po bradě, a vyloudila další ze svých oblíbených skučivých zvuků.

„Jé, jé, jé, jé,“ pronášela ve velmi krátkých intervalech rychle za sebou a její hlas se rozléhal vlhkými stěnami kanálu.

Poté si vzpomněla na smůlu, kterou mrskla na špatně zaparkované auto, a na trochu toho dalšího neštěstí, co nahoře hodila jen tak na zem. Zvedla hlavu směrem ke kanálové mříži, odkud dolů pronikalo zlatavé světlo, a zahartusila:

„Takové neštěstí, takhle hloupě uklouznout a tááák strašně se zamokřit a zašpinit. Je, je, jej!“ zachrchlala a zase naplivala do své kabely.

A pak, poté co udělala jen pár velmi malých krůčků, šlápla do čehosi velmi hnusného a slizkého. Jedna noha jí podjela a ona se malou chvíli snažila udržet rovnováhu, aby se nesvalila. Jenže její těžká kabela zavěšená na rameni ji převážila na stranu tak moc, že ji neúprosně strhla k zemi.

„Ó jé,“ stačila zakřičet paní Bída a pak už jen padla na zadek a na záda s takovou silou, až se jí zelené nohy vymrštily nahoru a hnědá látková kabela vyletěla vysoko do vzduchu.

Jako by toho neštěstí nebylo málo, (což skutečně nebylo, protože ho hnědá látková kabelka byla plná) taška paní Bídy profrčela mezi mřížemi kanálu až nahoru na silnici.

Paní Bída se pokoušela vstát, ale zamotala se do svých dlouhatánských šatů tak důkladně, že se chvíli zběsile převalovala sem a tam, než se z toho černého hadru nakonec vymotala.

„Co se tady děje?“ ozvalo se opravdu velmi pomalým a tichým hlasem z navlhle stěny kanálu.

Paní Bída zvedla oči a zadívala se nad sebe.

Po zdi se plazil Sliz Blemcavý, který byl ve svém plazení daleko pomalejší než šnek nebo slimák a zanechával po sobě dlouhou slizkou blemcavou čáru.

„Co se stalo?“ pronesl znovu Sliz.

„Neštěstí,“ odpověděla jedním výstižným slovem paní Bída.

„Neštěstí?“ zopakoval Sliz Blemcavý.

„Ano, neštěstí,“ řekla hodně důrazně paní Bída, a když vstala ze země a urovňovala si svou sukni, pokračovala: „Uklouzla jsem po něčem velmi hnusném, slizkém a...“ větu nedokončila, jelikož ji to napadlo!

Zadívala se výhružně na Sliza Blemcavého.

„Uklouzla jsem po tvé odporné blemcavé čáře, co za sebou necháváš!“

Sliz Blemcavý se jen usmál a přimhouřil všechny svoje oči. (Ano, slovo všechny namísto obě je zde použito naprosto správně, jelikož Sliz Blemcavý měl, jak už jsme si řekli, oči celkem tři.)

„Proč jsi vůbec slezl ze stěny na zem?“ rozčileně se zeptala a snažila se kousky slizu setřít ze svých šatů a modrošedých vlasů. „Proč?“

„Chtěl jsem se skrz kanálové mříže podívat na mizící měsíc a vycházející slunce. Je to moc krásná věc!“ prohlásil velmi tiše. „Víš, že byl dnes v noci úplněk?“

„Ano, vím, že byl úplněk,“ odsekla nahněvaně paní Bída. „Každé ráno, které po úplňku následuje, rozdávám ze své kabely nahore na světě dvojitou sváteční dávku smůly a neš –,“ zarazila se a začala si zběsile osahávat tělo.

„Co se zase děje?“ zeptal se velmi pomalým tichým hlasem Sliz Blemcavý.

„Nemám svou kabelu!“ začala ječet na celé kolo paní Bída. „Nemám svou kabelu,“ vrhla se na všechny čtyři a prohledávala zem. Co na tom, že si ruce máchala ve slizu a její vlasy a šaty se začaly zablemcávat ještě víc.

„Kde mám svou kabelu?“ vřeštěla, co nejvíc mohla, a pak padla na záda a její vrískot se proměnil v hlasité salvy smíchu.

Inu, tak to někdy bývá, když člověk (vlastně strašidlo, kanálníček) přijde o svou bídu a ztratí své neštěstí.

Paní Bída kopala svýma zelenýma nožičkama do země a pořád a pořád se smála.

„Nemám svou kabelu,“ zajíkala se. „Musím ji najít!“

„Tiše! Vzbudíš všechny spící kanálníčky!“ napomínal ji Sliz. „Proč bys svou kabelu hledala, když je ti bez ní tak dobře?“ zeptal se velmi moudře Sliz Blemcavý.

„Protože je mou součástí, chápeš? Bez ní bych přece nebyla strašidlo z kanálu, paní Bída, rozumíš? Co bych pak dělala? Co bych lidem rozdávala?“ utřela si

slzy od smíchu, které jí jedna za druhou stékaly po dlouhých zelených protáhlých tvářích.

„Myslím, že jsem tvou kabelu zahlédl, jak letěla vysoko do vzduchu až ke kanálové mříži,“ prohlásil Sliz Blemcavý. „Ale jen si to myslím,“ dodal pomalu.

„Tak proč to neřekneš hned?“ prohnula se smíchy paní Bída a vytáhla své ruce ze slizu.

Svižně přešla pod kanálovou mříž (ted' už nemělo smysl se šourat, když přestala bédovat) a vyhoupla se nahoru. Slizké ruce se však na mříži neudržely a ona žuchla zpět na zem.

„Já se snad zblázním,“ řehtala se paní Bída, co jen mohla.

(Tady je nutno podotknout, že to vypadalo tak, jako by se paní Bída už dávno zbláznila.)

„Já se asi zblázním,“ kopala opět celá uslzená od smíchu svýma bosýma nožičkama do země a pak vším tím vysílením na malou chvíli na té zemi usnula.

Probudil ji nějaký zvuk, který se nesl shora až do kanálu skrz mříž.

„Co to bylo, slyšel jsi to?“ zeptala se rozčíleně Sliza Blamcavého.

„Nevím, slovům jsem nerozuměl,“ odpověděl.

„Tak buď ticho!“ napomenula ho paní Bída, nastražila své uši a pozorně poslouchala.

Žádný další zvuk však už nepřicházel.

„Je čas akci zopakovat,“ dodala a utřela si své stále trochu oslizlé ruce do šatů (pochopitelně v místě, kde nebyly šaty ještě zašpiněné) a znovu se vyhoupla nahoru. Tentokrát se již udržela, protáhla se otvorem a vykoukla na svět.

Jenže po její látkové hnědé kabele nebylo nikde ani stopy!

„Moje kabelá je ztracená, cha, cha, cha,“ zalykala se paní Bída smíchy. „Já se snad zblázním,“ opakovala pořád dokola a zmateně pobíhala po ulici z místa na místo.

Po velmi dlouhé době dopadla opět na dno kanálové chodby.

„Nikde není,“ zvěstovala se smíchem Slizu Blemcavému, který se během svého plazení po zdi téměř nehnul z místa. „Vůbec nikde není, che, che, che! Musí se okamžitě najít, nebo se na světě stane veliká pohroma!“

„Pohroma?“ vyděsil se i přesto, že byl sám strašidlo, Sliz Blemcavý. „A co přesně myslíš slovem pohroma?“ zeptal se ještě, neboť pořádně nevěděl, co si má pod tím představit. Pouze odtušil, že se asi bude jednat o něco strašlivého.

„Jestli se nahoře na světě taška vysype, bude to hotová katastrofa!“ upřesnila paní Bída.

„Proč?“ zeptal se velmi pomalu Sliz.

„Protože je přece plná smůly a neštěstí,“ začala se zajíkat paní Bída. „A jestli se vysype, bude to katastrofa!“ zopakovala zase. „Asi se z toho pominu!“ dodala ještě a opět se svalila na zem a začala máchat svými malými bosými nožičkami ve vzduchu.

A to ji tak moc vyčerpalo, že po chvíli na té odporné slizké blemcavé zemi zase usnula.

S úsměvem na tváři, to dá přeci rozum!

JAK PANÍ BÍDA BĚHALA CHODBAMI KANÁLU JAKO POMINUTÁ A VŠEM UŽ TO ZAČALO LÉZT MALIČKO NA NERVY

Paní Bída se začala ve spánku tak hlasitě smát, až to vytrhlo ze sna Sliza Blemcavého pokojně přilepeného na stěně. Jak sebou úlekem prudce máchnul, odlepil se ze stěny a rozplácnul se na zemi hned vedle smějící se paní Bídy.

Ta otevřela své oči, které měla navrch hlavy, a trošku udiveně se zeptala: „Co to bylo za ránu? Nedopadla sem náhodou zpátky moje hnědá látková kabelka?“

„Bohužel ne,“ řekl trochu našťavaně Sliz Blemcavý a dlouze zívnuł. „Dopadl jsem sem já, jelikož jsi mě vystrašila!“ prohlásil už smířlivěji, a když dokončil větu, dokonce se při pohledu na smějící se paní Bídu maličko usmál.

„Spíš rozesmála, ne?“ řehtala se.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kanálníčci zachraňují svět .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.